

[Elisabeth Bruun Olesen]

rer klageadgangen, og vi mener, det er uheldigt, at der kun er én klageinstans.

Ministeren har heller ikke gjort det lettere for os til bunds at forstå, hvad forslaget egentlig kommer til at betyde, idet bemærkningerne til forslaget jo ikke er specielt udtømmende og omfattende. Vi vil meget gerne under udvalgsarbejdet have nogle eksempler på, hvortil ministeren vil bruge den meget omfattende ministerbemyndigelse, der lægges op til, og vi vil forholde os afventende i udvalget og prøve på at finde ud af, hvad lovforslaget egentlig handler om.

Steffensen (KrF):

Den forenkling, som lovforslaget er udtryk for, kan vi helt tilslutte os. Vi finder det også rimeligt, at der finder uddelegering af kompetence sted, og bemyndigelsen til ministeren er også en nødvendighed – under den forudsætning selvfølgelig, at det altid er således, at ministeren kan drages til ansvar, uanset om bemyndigelserne er givet til et andet led i systemet.

Vi kan tilslutte os lovforslaget.

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er næsten umuligt at forestille sig, at noget parti skulle kunne sige nej til dette forslag. Fremskridtspartiet vil i hvert fald støtte forslaget, der trods sine mange paragrafændringer primært drejer sig om ændring af administrative opgaver.

Det oplyses, at der vil ske administrative forenklinger, så der bliver frigjort ressourcer, som man beklageligvis vil overflytte til andre opgaver. Besparelsespolitikken er altså heller ikke her nået ind på undervisningsministerens område, hvilket ellers nok vil være tiltrængt, som landets økonomi har det. Man skulle synes, at regeringen måtte spare ét sted og da i hvert tilfælde starte et eller andet sted.

Men som sagt støtter vi lovforslaget.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne sige tak for den overvejende positive modtagelse af forslaget. Det er jo i virkeligheden et forslag, som bevidner den siddende ministers beskedenhed, for det er ikke rigtigt, som hr. Erling Olsen sagde, at

ministeren her får en masse bemyndigelser. Nej, det drejer sig om, at ministeren lægger magt fra sig og afstår fra at skalte og valte og invitere til klagesager, afstår fra at bruge ministerposten som en måde, hvorpå man kan sidde og spille enevældig konge og sige: duer, duer ikke! i forskellige klagesager, der dukker på. Det er altså ikke en blankocheck til ministeren, det er nærmest det modsatte, nemlig at ministeren lægger tingene fra sig som led i en forenkling af arbejdsgangen.

Jeg mener tilmed, at nyordningen vil øge retssikkerheden, for man risikerer jo, når alting kan påklages til ministeren, at der er nogle, som er så smarte at finde på at gå op i besøgstiden om torsdagen kl. 10, forelægge deres sag og få medhold. Hvad så med dem, som ikke har husket at gøre det, eller som ikke vidste, at der var mulighed for det? Er det i virkeligheden ikke mere reelt at sige som følger: hvis ministeren vil lave om på en praksis, må han gøre det fra nu af gældende for alle, fremfor at en praksis ændres ved, at man pludselig griber ind i en tidligere afgørelse og ændrer den med risiko for, at en hel masse andre bagefter kommer løbende, hvis de hørte om det, eller at der er en chance, der går deres næse forbi, hvis de ikke hørte om det.

Jeg har i de tre år, jeg har siddet som minister for et ministerium med mange klagesager, hele tiden haft et ubehag ved at gå ind og omstøde konkrete afgørelser, for jeg synes, det er i strid med almindelige retssikkerhedsprincipper. Min opgave må være at sige til departementet og direktoratet: her må vi have en ny praksis, og den skal gælde fra nu af, men vi laver den ikke om med tilbagevirkende kraft.

Det er min erfaring, når mennesker kommer i besøgstiden om torsdagen og klager over det ene og det andet, at de særdeles udmærket forstår, at det, ministeren kan gøre, er fra nu af at ændre praksis. De føler måske, de er blevet lidt urimeligt behandlet, men de mener alle, at deres urimelighed så at sige får lidt mening derved, at den i det mindste fører til, at man nu ændrer praksis. De færreste klager særlig meget over, at det altså ikke kan nå at få virkning for dem; de kan godt se, at ministeriet har nogle sluser, som vil åbne sig, hvis man pludselig ændrer en afgørelse, der blev truffet på lige fod med en række andre afgørelser i marts måned